

[Henning Philipsen.]

nævner det to skridt frem og ét tilbage, må jeg måske forstå det sådan, at det var et tilbageskridt, da man sidste år førte refusionerne fra kommunerne ned fra 66²/₃ til 50 pct.

Vi kan erklære os enige i den foreslåede udfladning, hvad angår grænseovergange mellem størrelserne af ydelserne, ligesom vi er enige i, at der nu indføres adgang til tilvejebringelse af de „kommunale“ pensionistboliger i almennyttige institutioner, hvortil der er ydet støtte i henhold til boligstøttelovens kap. VI.

Dog savner vi én ting, og det er, at der kan ydes boligsikring til beboere af værelser, og her tænker jeg især på det nyere og det nyeste byggeri. Mit partis tidligere ordfører i boligsikringssspørgsmål har før foreslået det, og jeg håber, at vi på et eller andet tidspunkt kan drøfte kriterier herfor i udvalget. Sagen er jo den enkle, at et værelse i dag ikke længere er noget entydigt begreb. Vi ser f. eks. rum i nybyggeriet blive karakteriseret som værelser af den enkle grund, at der ikke er indrettet et køkken. De bebos af unge mennesker, enlige og andre, som måske ikke er unge, som, fordi beboelsen betegnes som værelser, er afskåret fra på lige fod med øvrige beboere i den pågældende ejendom at modtage boligsikringsydelse. Jeg ville være meget taknemlig, om vi kunne komme til at drøfte det i udvalget.

Endelig ser vi gerne, at loven træder i kraft, ikke som af ministeren foreslået den 1. april, men fra samme tidspunkt, som loven om genudlejningsforhøjelserne ophæves, og det er jo foreslået at skulle ske pr. 1. januar 1972. Der er adskillige lejere i det private udlejningsbyggeri, for hvem genudlejningsforhøjelserne ikke ophæves; til gengæld vil de ved denne ændring i forslaget kunne få boligsikring efter forslagens rammer.

Jeg vil gerne erindre om, at mit parti i sin tid stemte for loven om boligsikring, og vi vedstår naturligvis vort ansvar herfor. Men jeg finder det også på sin plads ved denne lejlighed at sige, at årsagen til, at boligsikringsydelse er kommet til at antage de nuværende dimensioner, er den enkle, at man på intet tidspunkt siden 1946 har villet se på boligproblemet i den sammenhæng, at hvis vi ikke løser spørgsmålet om boligbyggeriets finansiering, kommer vi til stadig at halte videre med halve og ufuldstændige

løsninger, som gør problemerne vanskeligere og vanskeligere, og som i hvert fald vil bevirke, at vi kommer til at bevæge os fra nødløsning til nødløsning uden at få hold på noget som helst.

Jeg finder derfor grund til at understrege, at i det omfang vi ikke løser finansieringsproblemet, og hertil kræves politisk mod, må vi finde os i, at vi fremover kun vil komme til at præstere lapperier og i hvert fald ikke løsninger. Jeg tror, at hvad enten vi piber eller synger, kommer vi, når vi vil diskutere boligbyggeriets finansiering, til at tale om en eller anden form for statsfinansiering af boligbyggeriet. Det kan man lige så godt se i øjnene, i hvert fald hvis man vil forsøge at skabe grobund for at etablere noget langsigtet. Vi kommer også til for alvor at se på en typisering af boligbyggeriet, og der er mange, mange andre ting.

Men jeg vil gerne sige, at nu har vi og ikke mindst befolkningen ventet så længe på, at folketinget skulle beslutte sig til at få stablet en ordentlig, fornuftig og langsigtet boligpolitik på benene, at nu er tålmodigheden i mit parti ved at være opbrugt, og hvis vi derfor ikke kan komme i gang inden så forfærdelig længe, vil vi allerede for nuværende meddele, at så vil vi selv prøve på at komme med initiativer, som kan holde. Vi synes, at vi skylder befolkningen det.

Må jeg dernæst sige, at det efter vor opfattelse er en social illusion, at boligsikringsydelse kommer lejerne til gode. Det gør de ganske vist i første omgang, men de vender dobbelt tilbage som udgifter til de samme lejere. I det lange løb er det nemlig alle andre end lejerne, som får gavn heraf. Det bliver tværtimod dem, som kommer til at betale. For hvem er det, man sikrer med såvel boligsikrings- som med rentesikringsydelse? Det er i første række obligationsejerne, man sikrer en enorm forrentning af den investerede kapital. Og hvem betaler? Det gør lejerne, fordi der jo ikke er andre til det. Resultatet heraf er, at i og med at lejerne i hvert fald for nybyggeriets vedkommende omtrent betaler det dobbelte af, hvad de egentlig burde betale, er der ikke kapital til rådighed for den nødvendige finansiering af den for hele samfundet livsnødvendige eksportindustri. At det forholder sig sådan, ses af de seneste tal, som klart viser et fald i disse investeringer. Med andre ord: den